

4453 1ste Beh. af Lovf. om Stads. af forel. Lov af 1ste Aug. 1870 om Udsk. af Kreditbeviser. 4454

at meddele Nogetsomhelst om, hvad der er passeret i Statsraadet, uden Hans Majestæt Kongens Samtykke, og altsaa kan det ærede Medlem af min Udtalelse hverken udlede det Ene eller det Andet. Hvad angaar det ærede Medlems Tanke om, hvorledes man under en Rigsretsaktion kunde frembringe en Udskrift af Statsraadsprotokollen, da skal jeg ikke indlade mig derpaa, men kun for Thingets øvrige ærede Medlemmer bemærke, at det turde være, at det ærede Medlems Forudsætning i saa Henseende kunde vise sig at ville briste.

C. B. Minestad: Naar man fremsetter saadanne Sætninger som den, den ærede Ordfører sidst har fremsat, kunde man ganske vist, saaledes som han meente at kunne gjøre, fritage sig for yderligere at svare derpaa. Naar det er blevet paavist, at man har gjort sig skyldig i den ene logiske Modsigelse efter den anden, er det sikkert nok den nemmeste Maade at slippe deraf ved at sige, at man ikke vil svare derpaa, men korrektere og mere rigtigt vilde det vistnok være at sige, at man ikke kan svare derpaa. Hvad angaar Skæbnen, som jeg henvisste til, da røber det et vist Ukjendskab med det danske Sprog og Talebrug, naar den ærede Ordfører ikke veed, hvad Skæbnen er. Men det var heller ikke den ærede Ordførers Mening; han veed godt, hvad Skæbnen er. Han vidste godt, at der er Noget, som hedder Skæbnen, og han forbandt ogsaa bestemte Begreber dermed; dette viste han, naar han bad: Gud befri os fra Skæbnens Luner, thi deri ligger jo, at han veed, at Skæbnen er lunefuld. Derfor var det vist Affektation af det ærede Medlem, thi han veed godt, hvor han skal finde Skæbnen, og naar jeg har talt om Skæbnen, som jeg gjorde, saa har jeg talt efter rigtig dansk Talebrug. Hvis jeg f. Ex. havde sagt: Lad os takke Skæbnen, fordi vi fik disse nye Ministre istedetfor dem, som vi muligen kunde have faaet i sin Tid, saa tror jeg nok, at enhver veed, hvad dette vil sige.

Ordføreren: For at forebygge enhver Misforstaaelse skal jeg blot sige, at jeg ingenlunde tror paa, at det nye Ministerium blev fremtaldt af Skæbnen.

Sylvester Jørgensen: Jeg havde ikke tænkt at tage Ordet ved denne Behandling, men da det lader til, at Diskussionen om denne forøvrigt vigtige Sag er i Begreb med at blive sluttet, finder jeg det dog rigtigt — jeg vil sige af Opmærksomhed imod Flertallet — at udtale et Par Ord om min Opfattelse af den fremkomne Flertalsbetænkning. Dengang der blev taget Beslutning om Medsættelsen af et Udvalg i Anledning af den omhandlede Sag, stemte jeg imod den, og jeg gjorde det af den Grund — jeg vil betegne det med et saa kort Udtryk, som det er muligt — at jeg troede, at det egentlig eneste Udbytte, som kunde komme ud deraf — hvis der overhovedet kunde komme Noget ud deraf — vilde kunne sammensættes under det, saavidt jeg veed, ikke saa aldeles ualmindelige politiske Navn „Rummel“. Jeg vidste vel, at man kunde afgive en i Formen vidtløftig og omfattende Betænkning, kaste sit Blik ud til en Mængde Steder samt over en Mængde Enkeltheder og en Mængde Hovedpunkter, men det forekom mig tillige, at, naar man saa skulde til at afgive sin Skjøn over, hvad der virkelig var at gjøre i denne Sag, saa vilde det blive det, som nu foreligger som Resultatet af den nærværende Betænkning, at der i Grunden ikke var Noget at gjøre. Ved Siden deraf maa jeg maasse anstille en Betragtning, idet jeg tænker mig lidt tilbage i Tiden, dog ikke længere end til sidste Sæssion. Det vil erindres, at der da var et temmelig omfattende Spørgsmaal først om det daværende Ministeriums Bestaaen eller Ikke-Bestaaen som saadant, om det ikke burde afløses af et virkelig parlamentarisk Ministerium. Resultatet blev, som bekendt, det nærværende Ministeriums Dannelse. Det er i Anledning af den forelagte Betænk-